

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 8. února 2016 samosoudkyní Mgr. Jitkou Dánovou, **t a k t o :**

Obžalovaný **Petr Č** [redacted]

nar. [redacted] ve Znojmě, nezaměstnaný, trvale bytem [redacted]
[redacted]

j e v i n e n , ž e

v Českých Budějovicích, v Liberci ani jinde v době od 1. 5. 2014 do 15. 1. 2015, krom platby v měsíci prosinec 2014 ve výši 100,- Kč, i když mu to jeho majetkové poměry umožňovaly, jako otec úmyslně nepřispíval na výživu své dcery Kláry Č [redacted] nar. [redacted], ačkoliv jde o jeho povinnost podle § 910 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a své vyživovací povinnosti si byl vědom, přičemž rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 2. 12. 2011 č. j. 3 P 54/2003 - 150, v právní moci dne 12. 1. 2012, mu byla uložena povinnost přispívat na výživu své dcery částkou ve výši 2.500,- Kč měsíčně, vždy do každého 15. dne v měsíci předem, k rukám matky Ivy Č [redacted], nar. [redacted] a takto za uvedené období dluží na výživném částku v celkové výši 22.500,- Kč,

tedy

neplnil úmyslně svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přečin **zanedbání povinné výživy** podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 84 tr. zákoníku se výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** a nad obžalovaným se vyslovuje **dohled**. Podle § 85 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **dvou (2) let a šesti (6) měsíců**.

Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 48 odst. 4 písm. i) tr. zákoníku se obžalovanému stanoví přiměřená **povinnost** ve zkušební době podle svých možností uhradit dlužné výživné a nadále hradit řádně běžné výživné.

O d ů v o d n ě n í :

V hlavním líčení byl prokázán skutkový stav uvedený ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný se z konání hlavního líčení předem omluvil. S ohledem na to, že obžaloba byla obžalovanému doručena dne 16. 3. 2015, předvolání k hlavnímu líčení dne 13. 11. 2015, usnesení o zahájení trestního stíhání si obžalovaný převzal dne 15. 1. 2015, téhož dne byl vyslechnut v procesním postavení obviněného a zároveň byl upozorněn na možnost prostudovat spis a učinit návrhy na doplnění vyšetřování, došel soud k závěru, že jsou splněny podmínky stanovené v ustanovení § 202 odst. 2 tr. řádu. Hlavní líčení tak bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného a v souladu s tím byla přečtena jeho dřívější výpověď učiněná v rámci přípravného řízení. Obžalovaný se k předmětnému skutku doznal. Své vyživovací povinnosti vůči dceři Kláře Č. si je vědom, současný stav dlužného výživného nemůže potvrdit, neboť to nepočítal, v rámci projednávaného období zaslal pouze za měsíc prosinec 2014 částku ve výši 100,- Kč. Výživné neplatí z toho důvodu, že nemá dostatek finančních prostředků, žije spolu s manželkou Kristýnou Č. a synem Josefem ve společné domácnosti, platí nájem ve výši 10.000,- Kč měsíčně, manželka vydělává necelých 15.000,- Kč za měsíc čistého, on v předmětné době nepracoval, neboť se staral o svého syna, od 1. 5. 2012 do června 2014 byl na rodičovské dovolené a pobíral příjem ve výši 7.600,- Kč, od července 2014 je nezaměstnaný, přihlásil se na úřad práce, nárok na podporu v nezaměstnanosti měl do prosince 2014, kdy výše podpory činila od 6.000,- Kč, poslední byla 4.500,- Kč. Na jeho osobu je vedeno asi šest exekucí v celkové částce asi 250.000,- Kč, vše jsou dluhy z prvního manželství. O snížení vyživovací povinnosti žádal, nicméně mu nebylo vyhověno. V projednávaném období nebyl v pracovní neschopnosti, v době mateřské dovolené byl veden ve stavu nemocných. V současné době vyřizuje dávky hmotné nouze a příspěvek na bydlení. Jelikož jeho žena pracuje v Praze, kdy jezdí domů na dva dny v týdnu, je veškerá péče o syna na něm, nedaří se mu syna umístit do školky a kvůli jeho péči o něj nemůže nalézt zaměstnání. Ve vyjádření zaslaném obžalovaným společně s omluvou jeho nepřítomnosti při hlavním líčení obžalovaný dále sdělil, že s ohledem na jeho příjmy a výdaje žije na pokraji chudoby, kdy on se stará o svého čtyřletého syna, manželka jezdí jako řidič

z povolání se základním platem 9.000,- Kč měsíčně, z jejího platu se sotva zaplatí nájem a zůstane jí 2.000,- Kč na jídlo na měsíc, ona sama musí splácet své dluhy, jeho dluhy na výživném a exekucích, které nasbíral za trvání prvního manželství činí 350.000,- Kč a stále rostou, nevlastní žádný movitý majetek, který by se dal zpeněžit, veškeré zařízení v jejich domácnosti je majitele bytu, synovi platí školku ve výši 460,- Kč a stravné ve výši 672,- Kč, finančně je podporuje jeho matka, zaměstnání nedokáže nalézt s ohledem na péči o syna, o syna se nemůže starat jeho babička, kdy taková péče by byla nad její síly, neboť prodělala mozkovou mrtvici a infarkt myokardu, a na paní na hlídání nemají peníze.

Svědkyne Iva Č. [REDAKCE] vypověděla, že obžalovaný neuhradil výživné v rozsahu, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, s ohledem na neplacení výživného pak byla nařízena exekuce. Ona je zaměstnaná, pracuje v Pekárnách v Liberci, platí měsíční nájem ve výši 9.000,- Kč, sama musí splácet exekuce a dluhy, které jí vznikly za trvání manželství s obžalovaným, žádné sociální dávky nepobírá, v době trvání manželství jim rodiče obžalovaného finančně pomáhali. Co se týče potřeb dcery, ke konci roku 2014 byla na operaci, měla zdravotní problémy, které přetrvávaly až do konce roku 2015, s čímž byly spojené zvýšené náklady na léčení, které činily asi 2.000,- Kč měsíčně, další zvýšené výdaje na dceru nemá, pouze běžné na školu, stravu a oblečení, dcera navštěvuje střední odborné učiliště, již nemá žádné zájmy nebo kroužky, na které by musela přispívat, výživné do rozpočtu avšak chybí. Má další tři děti, ale ty už jsou dospělé a výživné na ně tak nemusí platit.

Výše výživného byla zjištěna z rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 2. 12. 2011, č. j. 3 P 54/2003 - 150, s právní mocí dne 12. 1. 2012, na základě něhož byla vyživovací povinnost obžalovaného změněna tak, že s účinností od 1. 9. 2011 je povinen platit výživné na nezletilou Kláru ve výši 2.500,- Kč měsíčně, přičemž výživné mělo být hrazeno vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky. Z rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 26. 11. 2002, č. j. 2 Nc 265/2002 - 10, s právní mocí dne 7. 1. 2003, bylo zjištěno, že nezletilá Klára byla svěřena do výchovy matky a obžalovanému bylo stanoveno výživné ve výši 800,- Kč měsíčně. Vyživovací povinnost byla doložena rodným listem (č.l. 20) a výše zmíněnými rozsudky okresního soudu o úpravě výchovy a výživy. Dlužné výživné pak bylo mimo jiné dokladováno na základě přehledu placení výživného (č.l. 22), včetně přiložených poštovních poukázek (č.l. 101). Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 3. 2014, č. j. 36 Co 25/2014 - 260, s právní mocí téhož dne, bylo zjištěno, že se potvrzuje zamítnutí návrhu obžalovaného na snížení výživného pro nezletilou Kláru.

Z usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 21. 7. 2011, č. j. 12 E 289/2011 - 5, bylo zjištěno, že v důsledku neplnění vyživovací povinnosti stanovené výše uvedeným rozsudkem byla nařízena exekuce k uspokojení přednostní pohledávky běžného výživného od 1. 8. 2011 ve výši 3.000,- Kč a dlužného výživného od 1. 6. 2011 do 31. 7. 2011 ve výši 2.400,- Kč, a to srážkami ze mzdy, která příslušela obžalovanému od zaměstnavatele ČSAD JIHOTRANS a.s. Z usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 13. 1. 2012, č. j. 12 E 289/2011 - 30, bylo zjištěno, že výkon rozhodnutí výše uvedeného usnesení se částečně zastavuje od 1. 9. 2011 o částku 500,- Kč měsíčně. Z exekučního příkazu Exekutorského úřadu Plzeň-sever ze dne 2. 10. 2012, č. j. 121 EX 6032/12 - 9, bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto o provedení exekuce srážkami ze mzdy, která příslušela obžalovanému od plátce ČSAD JIHOTRANS a.s., a to pro částku 66.200,84,- Kč od oprávněného Město Prachatice.

Ze zprávy od Okresní správy sociálního zabezpečení České Budějovice bylo zjištěno, že obžalovaný byl zaměstnán v období od 1. 6. 2004 do 30. 6. 2014 u společnosti ČSAD JIHOTRANS a.s., jako OSVČ nebyl evidován, v projednávaném období mu nebyly vyplaceny dávky nemocenského pojištění, poživitelem žádného z důchodů nebyl. Ze zprávy od Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Českých Budějovicích bylo zjištěno, že obžalovaný od 1. 6. 2013 do 31. 5. 2014 pobíral rodičovský příspěvek ve výši 7.600,- Kč a za červen 2014 částku ve výši 763,- Kč, od 1. 7. 2014 do současné doby je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, do 28. 2. 2015 mu byla přiznána podpora v nezaměstnanosti, kdy za měsíc září a říjen 2014 mu byla vyplacena částka ve výši 5.364,- Kč a za červenec a srpen 2014 částka ve výši 6.974,- Kč, jiné částky nebyly vypláceny, když od 10. 3. 2014 o ni nepožádal, s ohledem na jeho vyučení v oboru truhlář by obžalovaný v rámci dané profese mohl dosahovat měsíčního hrubého výdělku v rozmezí od 10.000,- Kč do 22.000,- Kč, svědkyni Ivě Č. [REDAKCE] v projednávaném období pak nebyly vypláceny dávky hmotné nouze. Ze zprávy od zaměstnavatele ČSAD JIHOTRANS a.s. bylo zjištěno, že obžalovaný byl ve firmě zaměstnán od 1. 6. 2004 do 30. 6. 2014, kdy byl pracovní poměr ukončen dohodou, od 1. 5. 2013 nastoupil na rodičovskou dovolenou, vyživovací povinnost při nástupu nenahlásil, tuto skutečnost se dozvěděli až prostřednictvím oznámení okresního soudu, kdy mu bylo posléze od července 2011 výživné ze mzdy strháváno, a to za běžné výživné, mimo výživné bylo ze mzdy obžalovaného srážena další exekuce, čistý měsíční příjem činil 2.188,- Kč.

Ohledně finanční situace obžalovaného byly z jeho strany předloženy listinné důkazy, a to průkaz uchazeče o zaměstnání, nájemní smlouva dokladující placení nájemného ve výši 10.000,- Kč měsíčně, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce ve věci, kde nedokládá žádné příjmy ani osobní majetek, nicméně však závazky ve formě dluhů ve výši 311.500,- Kč a vyživovací povinnosti na dceru Kláru, výplatní páska Kristýny Č. [REDAKCE] zaznamenávající čistý měsíční příjem za měsíc leden 2015 ve výši 9.920,- Kč, potvrzení z Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Českých Budějovicích, v němž je uvedeno, že Kristýna Č. [REDAKCE] byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 1. 12. 2014 do 11. 1. 2015, podpora v nezaměstnanosti jí byla přiznána od 1. 12. 2014 ve výši v rozmezí od 8.540,- Kč do 5.913,- Kč, a obžalovanému byla přiznána podpora v nezaměstnanosti od 1. 7. 2014 ve výši v rozmezí od 6.974,- Kč do 4.828,- Kč, a zpráva od zaměstnavatele Truhlářství MANE s.r.o. dokladující zaměstnání obžalovaného v dané firmě od 8. 10. 2015 do 31. 12. 2015.

Z opisu rejstříku trestů bylo zjištěno, že obžalovaný byl jedenkrát soudně trestán, kdy byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 21. 7. 2014, č. j. 3 T 107/2014 – 106, s právní mocí dne 5. 11. 2014, pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců se zkušební dobou na 18 měsíců, a to konkrétně pro neplacení výživného právě na dceru Kláru za dobu předcházející projednávanému období. Dle zprávy z místa bydliště nebyl obžalovaný řešen pro přestupek.

S probační a mediační službou bylo předjednáno uložení trestu obecně prospěšných prací, nicméně z jejich zaslané zprávy bylo zjištěno, že uložení takového trestu nedoporučují, neboť s ohledem na životní a rodinné poměry obžalovaného, kdy péče o jeho syna jej každodenně zaměstnává, by nemohl nalézt případného vhodného

poskytovatele, nicméně dávají na zvážení možnost uložení podmíněného trestu odnětí svobody s dohledem a případné uložení přiměřené povinnosti, aby ve zkušební době splatil dlužné výživné a hradil běžné výživné.

Shora uvedené důkazy zhodnotil soud jednotlivě a v jejich vzájemném souhrnu dle § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu a dospěl k závěru, že jednoznačně prokazují, že se obžalovaný žalovaného skutku dopustil a vylučují, že by k němu mohlo dojít jinak nebo že by jej mohl spáchat někdo jiný. Obžalovaný se k předmětnému skutku doznal a jeho doznání koresponduje s provedenými listinnými důkazy. Na základě výpovědí obžalovaného, svědkyně Ivy Č. a zmíněných rozhodnutí soud vzal za prokázané, že obžalovaný věděl o své vyživovací povinnosti a její výši. Z provedených zpráv od zaměstnavatele obžalovaného, Okresní správy sociálního zabezpečení, Úřadu práce, jakož i z listinných důkazů předložených obžalovaným, soud došel k závěru, že finanční i životní situace obžalovaného byla sice nelehká, nicméně v obdobné situaci se nacházela i svědkyně Iva Č. na které stála péče o nezletilou dceru Kláru a která sama musela shánět finanční prostředky, když od obžalovaného se jí nic nedostávalo, přičemž obžalovaný mohl disponovat dostatečnými finančními prostředky, aby i po odečtení výdajů na domácnost a výdajů na základní potřeby mohl alespoň částečně dostat své vyživovací povinnosti. S ohledem na zprávu od zaměstnavatele Truhlářství MANE s.r.o, kdy bylo zjištěno, že obžalovaný si dokázal uspořádat rodinné poměry natolik, aby mohl být zaměstnán, má soud za to, že obžalovaný mohl vyvinout větší úsilí při shánění potřebného zaměstnání a zajištění péče o svého syna, a proto obhajobu obžalovaného soud hodnotí za zcela účelovou. Pokud pak obžalovaný měl dostatečný čas a prostor na to, aby osobně pečoval o svého syna, měl rovněž možnost starat se i o svou dceru Kláru, když by tímto způsobem mohl případnou nemožnost placení výživného nahradit alespoň osobní péčí, což ale neučinil.

Tím, že obžalovaný neplatil stanovené výživné po dobu delší než 4 měsíce, jak mu vyplývalo z rozsudku okresního soudu a ze zákonného ustanovení, naplnil skutkovou podstatu přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku. Objektem ochrany je u tohoto přečinu nárok na výživu, pokud přímo vyplývá ze zákona, když podle ustanovení § 85 odst. 1 zákona o rodině a obdobně podle ustanovení § 910 odst. 1 občanského zákoníku je rodičům uložena povinnost vyživovat děti, dokud samy nejsou schopny obživy, v tomto případě se jednalo o výživné ve výši 2.500,- Kč měsíčně na dceru Kláru. S ohledem na to, že obžalovaný o své vyživovací povinnosti věděl a neměl žádný objektivní důvod pro to, aby nemohl disponovat potřebnými finančními prostředky, soud vylučuje jiné než úmyslné zavinění ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud postupoval dle ustanovení § 38 a § 39 tr. zákoníku a přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem dle § 41 a § 42 tr. zákoníku, polehčující okolnosti v daném případě soud neshledal, k doznání obžalovaného soud nepřihlédl, neboť nebyla shledána lítost obžalovaného nad jeho činem, natož pak snaha po případné nápravě takového stavu, obžalovanému naopak přitěžuje, že pro takový trestný čin byl již odsouzen, projednávaného skutku se pak částečně dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, když dříve uložený trest neměl na obžalovaného žádný účinek a v podstatě dále navázal na neplacení výživného, s ohledem pak na výši dlužného výživného a chráněný zájem, který obžalovaný svým jednáním porušil, a který soud hodnotí jako závažný, a s přihlédnutím k tomu, že již dříve uložený podmíněný trest odnětí svobody dostatečně nepůsobil na obžalovaného, a

případný trest obecně prospěšných prací by mohl být zmařen, soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody s dohledem v horní hranici trestní sazby, konkrétně v trvání jednoho roku, jež odložil na zkušební dobu při polovině zákonného rozpětí, tedy v trvání 2 let a 6 měsíců, kdy v rámci takto uloženého trestu bude nad obžalovaným zajištěn dostatečný dohled, který bude směřován k jeho nápravě ve smyslu vedení řádného života a případnému zabránění potencionální recidivy. S ohledem na opakování trestné činnosti má soud za to, že je třeba na obžalovaného rovněž působit uložením přiměřené povinnosti, aby ve zkušební době podle svých možností uhradil dlužné výživné a nadále hradil běžné výživné, čímž si osvojí povinnost k pravidelnému hrazení výživného a rovněž bude veden k řádnému vedení života.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení. V téže lhůtě, nebo v lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Liberci dne 8. února 2016

Mgr. Jitka Dáňová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Michaela Schwarzová